

Suomentanut Lotta Toivanen

MICHEL HOUELLEBECQ OLEMATTOMIIN

Michel Houellebecq
Olemattomiin

WSOY

MICHEL
HOUELLEBECQ

Olemattomiin

Suomentanut Lotta Toivanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja kiittää tuesta Alfred Kordelinin säätiötä ja Taiteen edistämiskeskusta.

Lainaukset:

- J. R. R. Tolkien: *Taru sormusten herrasta*, suom. Kersti Juva (s. 125)
Jean-Paul Sartre: *Sanat*, suom. Raili Moberg (s. 151)
Jean Racine: *Britannicus*, suom. Mauno Manninen (s. 233)
Pierre Corneille: *Horace*, suom. Alice Martin ja Lotta Toivanen (s. 238–239)
Theodore Kaczynski: *Teollinen yhteiskunta ja sen tulevaisuus*, suom. Timo Hännikäinen (s. 296)
Blaise Pascal: *Mietteitä*, suom. Martti Anhava (s. 465 ja s. 478–479)
Arthur Conan Doyle: *Viimeinen tervehdys*, suom. Lea Kukkola ja
Timo Kukkola (s. 528–529 ja s. 540)
Guillaume Apollinaire: *Merkki*, suom. Jukka Kempainen (s. 543)
Alfred de Musset: *Rolla*, suom. Alice Martin ja Lotta Toivanen (s. 552 ja s. 553)

Ranskankielinen alkuteos

Anéantir

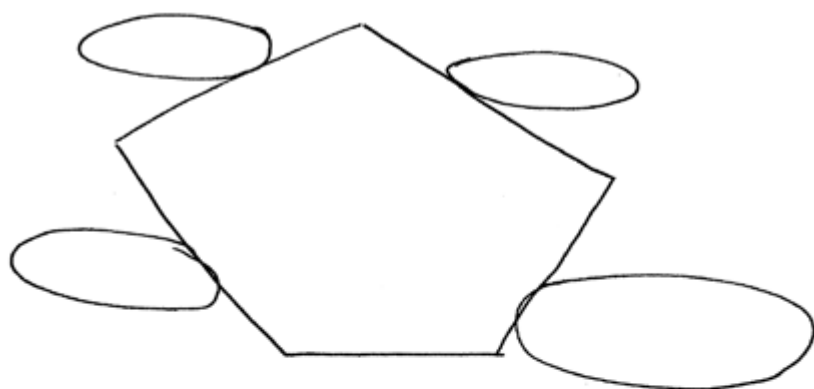
COPYRIGHT © MICHEL HOUELLEBECQ AND FLAMMARION, PARIS, 2022

SUOMENKIELINEN LAITOS © LOTTA TOIVANEN JA WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49371-7

PAINETTU EU:SSA

செவ்வகம், செவ்வகம்
செவ்வகம் அல்லது செவ்வகம்
நீல செவ்வகம், செவ்வகம்
செவ்வகம் செவ்வகம்

yksi

1

MARRASKUUN LOPUN JA joulukuun alun maanantaipäivinä saattaa etenkin yksineläjästä tuntua siltä että on kuoleman-käytävässä. Kesäloma on jo aikaa sitten unohtunut, uusivuosi on vielä kaukana, olemattomuuden läheisyys on poikkeuksellista.

Maanantaina marraskuun 23. päivänä Bastien Doutremont päätti mennä töihin metrolla. Jäätyään pois Porte de Clichyn asemalla hän näki edessään piirroksen, josta moni kollega oli edellispäivinä puhunut. Kello oli vähän yli kymmenen aamulla, asemalaituri oli autio.

Pariisin metroasemien graffitit olivat kiinnostaneet häntä teini-iästä asti. Hän kuvasi niitä usein vanhalla iPhonellaan – uusimmat puhelimet olivat jo 23:tta sukupolvea, mutta hän oli pitäytynyt versiossa 11. Hän lajitteli kuvat asemittain ja linjoittain, niille oli omistettu monta kansiota hänen tietokoneellaan. Se oli tavallaan harrastus, mutta hän sanoi mieluummin *kuluttavansa aikaa*, mikä on periaatteessa pehmeämpi mutta oikeasti jyrkempi ilmaus. Yksi hänen suosikkigraffiteistaan oli Place d'Italien metroaseman pitkän käytävän valkealle seinälle viistoin ja tarkoin kirjaimin kirjoitettu julistus: »Aika ei kulu!»

Liikennelaitoksen runokampanjan liirumlaarumjulisteet, joita oli jo jonkin aikaa tulvinut kaikille Pariisin metroasemille ja kapillaari-ilmiönä vaunujen sisälle, olivat herättäneet matkustajissa häiriintyneitä raivokohtauksia. Victor Hugon metroasemalla hän oli nähnyt tekstin: »Vaadin Israelin kuninkaan kunniaitteliä. En voi sille mitään.» Voltaire-aseman graffiti oli rajumpi ja ahdistuneempi: »Vihoviimeinen viestini kaikille elämäni häirinneille ajatustenlukijoille ja Stéphane-nimisille: vastaus on EI!»

Porte de Clichyn metroaseman teksti ei oikeastaan ollut graffiti: se oli kirjoitettu kaksi metriä korkeilla, mustilla jättikirjaimilla, ja se ulottui laiturin päästä päähän Gabriel Péri-Asnières-Gennevilliersin suunnassa. Vaikka Bastien meni vastakkaiselle laiturille, hän ei saanut koko tekstiä mahtumaan kuvaan, mutta sieltä sen saattoi lukea: »Monopolien rippeitä metropolin ytimessä.» Siinä ei ollut mitään erityisen huolestuttavaa eikä edes täsmällistä, mutta se saattoi kiinnostaa turvallisuuspalvelu DGSI:tä kuten kaikki viime vuosina julkisen tilan vallanneet uhkaavat ja arvoitukselliset viestit, joita ei ollut kyetty yhdistämään mihinkään tunnettuun poliittiseen ryhmittymään ja joista näkyvin ja hälyttävin esimerkki olivat hänen paraikaa tutkimansa nettiviestit.

Työpöydällä häntä odotti aamujakelussa tullut lingvistiikkayksikön raportti. Viesteistä oli kyetty erottamaan 53 kirjainta – aakkosia, ei käsitteimerkkejä – ja niistä oli välien perusteella hahmoteltu sanoja. Aakkosista oli rakennettu bijektio, jota

oli ensin kokeiltu ranskan kieleen. Yllättäen oli löytynyt vastaavuus: jos tavallisiin aakkosiin lisättiin ligatuurit ja erikoismerkilliset kirjaimet, merkkejä oli yhteensä neljäkymmentäkaksi. Mukaan laskettiin yleensä kaikki yksitoista välimerkkiä, jolloin kokonaismääräksi saatiin viisikymmentäkolme merkkiä. Työ oli perinteistä koodinpurkua, jossa viesteissä esiintyvien merkkien ja ranskan kielen aakkosten väliltä haettiin biunivokaalista vastaavuutta. Kahden viikon aherruksen jälkeen oli valitettavasti jouduttu umpikujaan: millään tunnetulla koodinpurkujärjestelmällä ei ollut löytynyt minkäänlaista vastaavuutta, ensimmäistä kertaa kävi näin sitten yksikön perustamisen. Oli tietysti järjetöntä levittää netissä viestejä, joita kukaan ei kyennyt lukemaan. Kai ne jollekulle oli suunnattu, mutta kenelle?

Hän nousi tuolistaan, teki itselleen espresson ja meni kuppi kädessä maisemaikkunaan. Alioikeuspalatsin seinistä heijastui sokaisevan kirkasta valoa. Hän ei nähnyt suurta esteettistä arvoa siinä, että kuraiseen ja ankeaan maisemaan aseteltiin vierekkäin rykelmäksi jättimäisiä lasimetallisarmiöitä. Mutta suunnittelijat eivät pyrkineetkään luomaan mitään kaunista, eivät edes miellyttävää, vaan esittelemään teknistä taituruuttaan – aivan kuin heidän perimmäinen tarkoituksensa olisi ollut tehdä vaikutus ulkoavaruuden olioihin. Bastien ei ollut koskaan käynyt entisissä rikospoliisin tiloissa Quai des Orfèvres 36:ssa eikä tuntenut haikeutta kuten iäkkäämmät kollegansa. Hänenkin oli pakko myöntää, että Clichyn alue luisui päivä päivältä pahemmin kohti urbaania katastrofia, sillä alkuperäisen rakennuskaavan mukaisia kahviloita, ravintoloita ja kauppakeskusta ei ollut rakennettu eikä uusien toimitilojen

liepeillä voinut rentoutua työpäivän aikana. Pysäköinnistä sen sijaan oli tehty vaivatonta.

Viisikymmentä metriä hänen alapuolelleen vierailijapysäköintialueelle ilmestyi Aston Martin DB11. Fred oli saapunut. Uskollisuus polttomoottorin charmille oli outo piirre Fredin kaltaisessa nörtissä, hänen olisi kaiken järjen nimissä pitänyt hankkia Tesla – Fred jäi joskus pitkäksi aikaa autoon istumaan ja antautui V12-moottorin hurinan tuuditettavaksi. Nyt hän nousi autosta ja sulki oven. Vastaanoton turvatoimissa meni sen verran kauan, että hän olisi ylhäällä vasta kymmenen minuutin päästä. Bastien toivoi, että Fredillä olisi uutisia. Fred oli hänen viimeinen oljenkortensa, jos hän halusi seuraavassa kokouksessa päästä kertomaan, että tutkimuksissa oli edistytty edes vähän.

Kun turvallisuuspalvelu oli seitsemän vuotta sitten palkannut heidät määräaikaaisella sopimuksella – palkalla joka oli runsaskätinen junnuille vailla tutkintoa saati työkokemusta – työhaastattelu oli ollut lähinnä sitä, että he olivat osoittaneet kykynsä ottaa haltuun erilaisia sivustoja. He olivat selittäneet viidelletoista sisäministeriön IT-rikostutkintayksikön ja muiden teknisten yksiköiden työntekijälle, miten he ottivat haltuun koko väestötietojärjestelmän ja yhdellä klikkauksella jäädyttivät sairausvakuutuskortin ja aktivoivat sen uudelleen, miten he menivät verohallinnon tietojärjestelmään ja kykenivät muuttamaan ilmoitettuja ansiotuloja helposti. He olivat myös näyttäneet – se oli hankalampi homma, koska koodeja muutettiin säännöllisesti – miten he ottivat hallintaansa kansallisen dna-tietokannan ja muokkasivat ja tuhosivat dna-profiileja, myös rikoksesta tuomittujen. Ainoa asia, josta he olivat katsoneet parhaaksi vaieta,

oli Choozin ydinvoimalan tietojärjestelmän haltuunotto. He olivat pitäneet järjestelmää hallinnassa kaksi vuorokautta ja olisivat voineet käynnistää reaktorin hätäpysäytyksen – ja katkaista sähköt usealta Ranskan alueelta. Laajaa ydinonnettomuutta he sen sijaan eivät olisi pystyneet aiheuttamaan, sillä reaktorin ytimeen pääsy edellytti 4096-bittistä koodiavainta, ja sitä he eivät olleet vielä murtaneet. Fredillä oli uusi koodinpurkuohjelma, jota he olisivat halunneet kokeilla, mutta sitten he olivat yksimielisesti todenneet menneensä ehkä jo liian pitkälle, niinpä he olivat poistuneet järjestelmästä ja pyyhkineet pois kaikki jälkensä eivätkä olleet sen koommin puhuneet asiasta – eivät muille eivätkä edes keskenään. Sinä yönä Bastien oli nähnyt painajaisunta, jossa hänellä oli kintereillään hirviömäisiä khimairoita, vastasyntyneitä mutta heti mätäneviä vauvoja. Unen lopussa reaktorin ydin oli ilmestynyt hänelle. He olivat antaneet ajan kulua, ennen kuin tapasivat toisensa jälleen, eivät olleet edes soitelleet, ja sen jälkeen he olivat epäilemättä ensi kertaa harkinneet astumista valtion palvelukseen. Heille, joiden nuoruuden sankareita olivat Julian Assange ja Edward Snowden, ei yhteistyö virkavallan kanssa ollut mitenkään itses-tään selvää, 2010-luvun puolivälin konteksti oli kuitenkin ollut erityinen: kansa oli veristen islamisti-iskujen jälkeen kääntynyt Ranskassa tukemaan poliisi- ja sotavoimia ja tavallaan jopa tunsi sympatioita niitä kohtaan.

Fred ei silti ollut ensimmäisen vuoden jälkeen uusinut määräärikaista työsopimustaan turvallisuuspalvelussa. Hän lähti sieltä ja perusti Distorted Visions -nimisen yrityksen, joka erikoistui digitaalisiin erikoistehosteisiin ja kuvasynteesiin.

Toisin kuin Bastien, Fred ei ollut ikinä oikeastaan ollut hakkeri eikä ollut ikinä tuntenut sitä erikoispujottelun veroista nautintoa, jota Bastien tunsii murtaessaan perättäisiä palomureja, eikä sitä megalomaanista huumaa, joka hänet valtasi kun hän käynnisti hyökkäyksen silkalla voimalla, käytti tuhansia zombie-koneita ja mursi erityisen visaisen koodin. Fred oli esikuvansa Julian Assangen tavoin ennen kaikkea ilmiömainen koodaaja ja omaksui parissa päivässä mitä monimutkaisimpia ohjelmointikieliä joita markkinoille ilmestyi koko ajan – hän oli käyttänyt kykyään ja kirjoittanut muodoltaan ja rakenteeltaan sangen innovatiivisia, generatiivisia algoritmeja. Usein puhutaan ranskalaisten osaamisesta ilmailussa ja avaruusteknologiassa, harvemmin ajatellaan digitaalisesti luotuja erikoistehosteita. Fredin yrityksellä oli vakioasiakkaana isoja Hollywood-tuotantoyhtiöitä, se oli jo viisi vuotta perustamisensa jälkeen alan kolmanneksi suurin maailmassa.

Kun Fred astui työhuoneeseen ja rojahti sohvalle, Doutremont ymmärsi heti, että uutiset olivat huonoja.

»Mitään kovin myönteistä kerrottavaa ei ole», Fred totesi heti. »Kerron vaikka ensin siitä ensimmäisestä viestistä. Tiedän kyllä, että täällä ei olla siitä kovin kiinnostuneita, mutta se video on kyllä tosi outo.»

Turvallisuuspalvelu ei ollut huomannut ensimmäistä ponnahdusikkunaa. Se oli loisinut lähinnä lentojen ja hotellihuoneiden varaussivustoilla. Kahden seuraavan viestin tavoin se koostui viisikulmioista, ympyröistä ja lukukelvottomista tekstiriveistä. Kun ikkunaa klikkasi mistä tahansa kohdasta, käynnistyi video.

Se oli kuvattu jostain korkeasta paikasta tai paikallaan pysyvää lentolaitteesta, se oli liikkumaton ja kesti kymmenisen minuuttia. Horisonttiin saakka jatkui valtava niitty, taivas oli täydellisen kirkas – maisema toi mieleen jotkin Yhdysvaltain läntiset osavaltiot. Tuuli painoi heinikkoon valtaisia suoria viivoja, jotka ristesivät ja muodostivat kolmioita ja monikulmioita. Sen jälkeen tuuli tyyntyi ja niitty oli tasainen silmänkantamattomiin, kunnes tuuli yltyi uudelleen ja muodosti niitylle uusia, loputtomiin jatkuvia laajoja monikulmioita. Video oli hyvin kaunis, ei mitenkään erityisen uhkaava. Tuulenheiminaa ei ollut äänitetty, geometrinen kokonaiskuvio muodostui syvässä hiljaisuudessa.

»Me ollaan viime aikoina rakennettu sotaelokuviin paljon merimyrskykohtauksia», Fred sanoi. »Tämän kokoinen niitty mallinetaan suunnilleen samalla lailla kuin vastaavan kokoinen vedenpinta – tämä ei olisi meri, pikemminkin iso järvi. Ja uskallan väittää, että videon geometriset kuviot ovat mahdottomia. Jotta tuollaisia syntyisi, tuulen pitäisi puhaltaa samaan aikaan kolmesta eri suunnasta – ja hetkittäin neljästä. Ei siis ole epäilystäkään: tämä on kuvasynteesi. Eniten tässä kyllä ihmetyttää se, että vaikka kuvaa kuinka suurentaa, heinäkorret näyttävät aidoilta korsiilta, ei sellaista pysty tuottamaan. Luonnossa ei esiinny kahta samanlaista ruohonkortta, kaikissa on epäsäännöllisyyksiä, virheitä, oma geneettinen koodi. Me valittiin kuvasta satunnaisotannalla tuhat kortta ja suurennettiin niitä: ne ovat kaikki erilaisia. Lyön vaikka vetoa, että kaikki videon miljoonat heinäkorret ovat erilaisia. Uskomaton juttu, ihan mieletön duuni. Meillä Distortedtiimissä pystyttäisiin ehkä tekemään tällainen, mutta pätkän koodamiseen menisi monta kuukautta.»

2

TOISELLA VIDEOLLA VALTIOVARAINMINISTERI Bruno Juge – joka oli viisivuotiskauden alusta lähtien ollut myös budjetti-ministeri – seisoi kädet sidottuina selän taakse keskellä keskikokoista puutarhaa, oletettavasti omakotitalon takapihalla. Kumpuileva ympäristö toi mieleen Normandian Sveitsin ja oli keväisin varmaan vehreä, kuvaushetkellä puut olivat paljaat, oli luultavasti loppusyksy tai alkutalvi. Ministerillä oli yllään tummat puvunhousut ja lyhythihainen valkoinen kauluspaita ilman solmiota, liian ohut paita vuodenaikaan nähden – iho oli kananlihalla.

Seuraavassa kuvassa hänellä oli pitkä musta kaapu ja päässä kapirootti eli kärkihuppu, musta sekin, hän muistutti Sevillan pyhän viikon katuja. Inkvisition aikana sellainen huppu puettiin kuolemaantuomituille julkiseksi nöyryytykseksi. Ministeriä talutti kainaloista kaksi miestä, joilla oli samanlainen asu mutta kärkihupuissa silmänreiät.

Puutarhan perällä miehet kiskaisivat ministeriltä hupun pois, ja tämä räpytteli silmiään kirkkaassa päivänvalossa. Edessä näkyi pieni ruohokumpare, jonka laella oli giljotiini. Kun Bruno

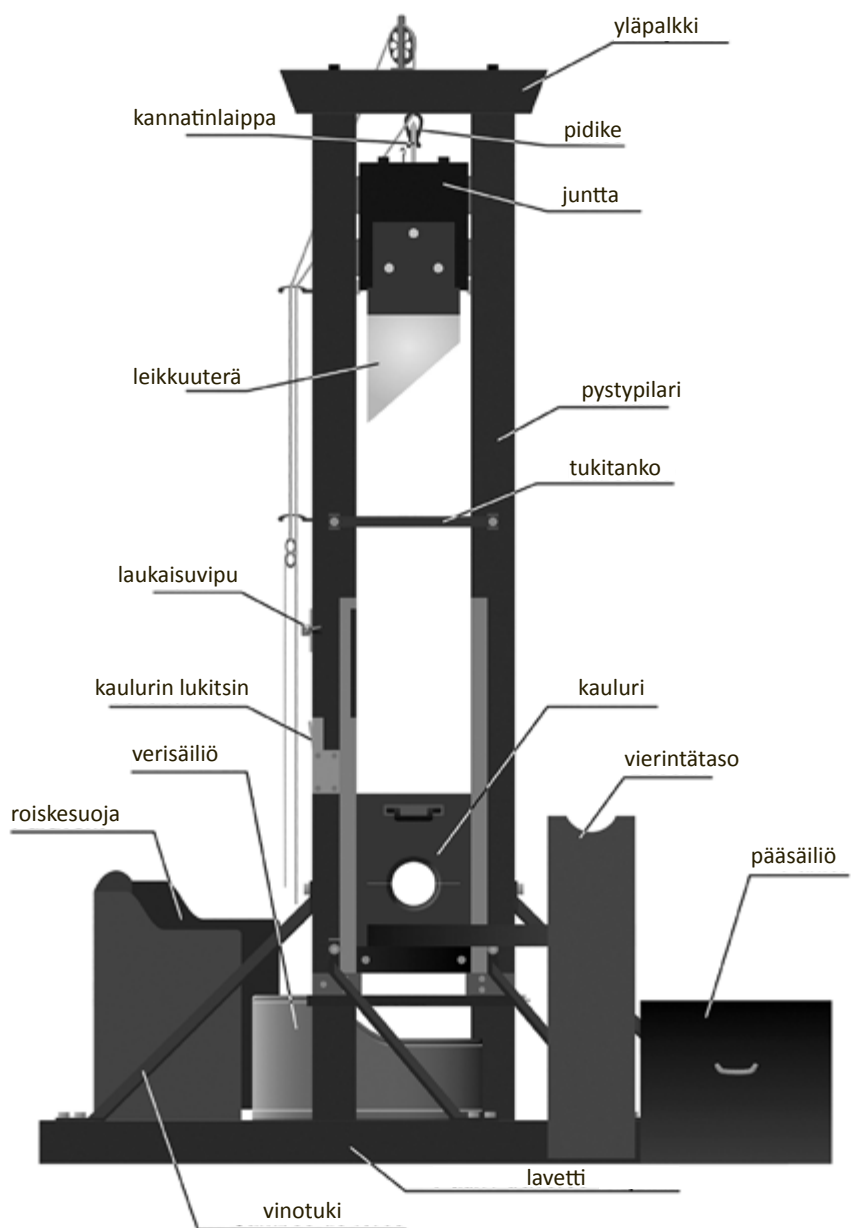
Juge näki laitteen, hänen kasvoiltaan ei kuvastunut pelkoa, pelkästään hienoista yllättyneisyyttä.

Toinen miehistä painoi ministerin polvilleen, asetti pään gilotiinin kauluriin ja lukitsi sen, ja toinen kiinnitti leikkuuterän juntaan, painavaan valurautakappaleeseen, jolla taattiin että terä putoaisi vakaasti. Juntan ja terän he vinssasivat vajjerilla yläpalkkiin. Pikkuhiljaa Bruno Jugen näytti valtaavan suru, mutta se oli jotenkin yleisluontoista.

Kului tuokio, jonka aikana ministeri sulki silmänsä ja avasi ne taas, sitten toinen miehistä aukaisi laukaisuvivun. Terä putosi parissa sekunnissa, kaula katkesi heti, veri valui säiliöön samalla kun pää pyöri alas kumpareelta ja pysähtyi kameran eteen, muutaman sentin päähän objektiivista. Ministerin silmät olivat auki, ja nyt niistä kuvastui suunnaton hämmästys.

Ponnahdusikkuna videoineen oli pesiytynyt www.impots.gouv.fr- ja www.servicepublic.fr -sivustojen kaltaisille valtionhallinnon verkkosivuille. Bruno Juge oli ensin puhunut asiasta sisäministeriön kollegalleen, joka oli ilmoittanut siitä DGSI:hin. Sitten oli informoitu pääministeriä ja tieto oli mennyt myös presidentille. Medialle ei ollut annettu virallista tiedotetta. Kaikki videon poistoyritykset olivat toistaiseksi osoittautuneet turhiksi – ikkuna ilmestyi aina uudelleen, sitä läheteltiin eri IP-osoitteista, jotka vaihtuivat muutaman tunnin, joskus jopa muutaman minuutin välein.

»Me on tuijotettu videota tuntikausia», Fred jatkoi. »Me suurennettiin se maksimiin, varsinkin kaulan katkaisu, se kohta jossa ministerin kaulasta roiskahtaa verta. Yleensä käy niin, että kun kuvaa riittävästi suurentaa, siinä näkyy geometrisia

säännönmukaisuuksia, keinotekoisia mikrokuvioita – useimmiten voi arvata, mitä yhtälöä on käytetty. Tässä ei näy mitään. Vaikka kuvaa kuinka suurentaisi, se pysyy kaoottisena, epäsäännöllisenä niin kuin aito video. Tämä on niin outoa, että puhuin tästä Bustamantelle, Digital Commandon pomolle.»

»Mutta nehän on teidän kilpailijoita!»

»Tavallaan, mutta me tullaan ihan hyvin juttuun, on joskus tehty yhteistyötäkin elokuvaprojekteissa. Meillä on vähän eri vahvuusalueet, me osataan paremmin rakentaa kuvitteellista arkkitehtuuria, generoida virtuaalisia väkijoukkoja jne. Mutta jos mietti gore-tyyppisiä erikoistehosteita, orgaanisia hirviöitä, silpomista ja kaulan katkaisua, niissä niiden firma on parempi. Bustamante oli aivan yhtä ihmeissään ja kummasteli videon tekotapaa. Jos olisi pitänyt todistaa oikeudessa ja videossa ei olisi ministeri vaan joku tavallinen tallaja, me olisi vannottu, että teloitus on aito...»

Seurasi syvä hiljaisuus. Bastien katsoi ulos maisemaikkunasta, antoi taas katseensa lipua yli valtaviin lasimetallisärmöiden. Rakennus oli vaikuttava ja kirkkaalla säällä kammottava, mutta kai ylemmän oikeusasteen tuomioistuimen kuuluikin herättää kansassa kauhua.

»Se kolmas video, sinähän näit sen siinä missä minäkin», Fred jatkoi. »Pitkä kamera-ajo rautatietunneleissa. Aika pelottava, vahvasti keltaiseen vivahtava. Ääniraita on klassista industrialia. Kuvamateriaali oli selvästi synteettistä: kymmenen metriä leveitä raiteita ei ole olemassa eikä viisikymmentä metriä korkeita vetovaunuja. Se on hyvin tehty, todella hyvin, erinomaista synteettistä kuvaa, mutta bluffi ei toimi yhtä hyvin

kuin muilla videoilla, me olisi kyetty siihen Distorted-tiimissä, parin viikon duuni, sanoisin.»

Bastien käänsi katseensa Frediin. »Kolmannen viestin kohdalla huolestuttavaa ei ole sen sisältö vaan levitystapa. Sillä kertoo ei hyökätty hallinnon sivuille, vaan tähdättiin Googleen ja Facebookiin, tahoihin joilla on resursseja puolustautua. Ja hyökkäyksen voima ja nopeus on huima. Niiden bottiverkko hallitsee ainakin sataa miljoonaa zombiekonetta.» Fred säpsähti. Tilanne tuntui mahdottomalta, se oli jotain aivan muuta kuin tähänastinen suuruusluokka. »Joo tiedän», Bastien jatkoi, »tilanne on muuttunut, kaikki on mustahatuille nyt tavallaan helpompaa. Ihmiset ostavat tietokoneita vanhasta tottumuksista, mutta roikuvat verkossa pelkästään älypuhelimilla ja jättävät läppärinsä auki. Tällä hetkellä maailmassa on satoja miljoonia, ehkä miljardeja nukkuvia koneita, joita on todella helppo etäkäyttää.»

»Olen pahoillani, etten pysty auttamaan», Fred sanoi.

»Olet jo auttanut. Tapaan seitsemältä Paul Raisonin, sen valtiovarainministeriön tyypin. Hän työskentelee ministerin kabinetissa ja toimii yhteyshenkilönä. Nyt tiedän, mitä hänelle sanon. Yksi: hyökkäys tulee tuntemattomalta taholta. Kaksi: se kykenee tuottamaan digitaalisia erikoistehosteita, joita asiantuntijat pitävät mahdottomina. Kolme: sillä on käytössään mielletön laskentateho, joka ylittää kaiken tähän asti tuntemamme. Neljä: sen tavoite ei ole tiedossa.»

Tuli jälleen hiljaista.

»Millainen mies se Raison on?» Fred lopulta kysyi.

»Ihan ookoo. Totinen, ei ollenkaan hauska, oikeastaan aika tiukka mutta järkevä. Hänet muuten tunnetaan turvallisuus-

palvelussa – tai siis hänen isänsä Édouard Raison. Isukki teki koko uransa lafkassa, aloitti vanhassa tiedustelupalvelussa neljäkymmentä vuotta sitten. Häntä kunnioitettiin, hän hoiti todella isoja juttuja, kansalliseen turvallisuuteen liittyviä korkean tason tapauksia. Eli poika on vähän niin kuin talon väkeä. Tosin hän on eliittikoulut käynyt ja entinen valtiontalouden tarkastaja, se tavanomainen urapolku, mutta hän tuntee meidän työn erityisluonteen eikä suhtaudu meihin vihamielisesti.»

»Jos isällä yhä seisoi,
jos hän saattoi lukea
ja katsella tuulessa huojuvia
oksia, silloin, Paul ajatteli,
silloin hänen elämästään
ei puuttunut mitään.»

Paul Raison, valtiontalouden tarkastaja ja
valtiovarainministerin uskottu, ei ole tavannut
samassa asunnossa asuvaa vaimoaan kuukausiin.
Hän seuraa omituisia kyberhyökkäyksiä
ja hitaasti sukupuuttoon hiipuvaa ihmiskuntaa
ministeriön lasiseinien takaa. Paulin eristynei-
syyteen tulee säröjä, kun salaisesta palvelusta
eläkkeelle jäänyt isä saa aivoverenvuodon ja
joutuu terveydenhuollon armoille.

Samaan aikaan istuvan presidentin sätky-
nukke käy presidenttikilpaan äärioikeistolaisen
Kansallisen liittouman ehdokasta vastaan.
Hiljalleen Paulin usko poliittiseen järjestelmään
murenee. Alkaa lopullinen matka kohti suloista,
hidastettua putoamista.

» – *Olemattomiin* on
Houellebecqin hienovaraisin,
melankolisin ja herkin teos.»

– CHARLIE HEBDO

